

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Laub, H. FRA: Mynster, Jakob Peter (1808-11-13)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Laub, H. FRA: Mynster, Jakob Peter (1808-11-13)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 52. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000035.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Mynster, Jakob Peter, *Breve fra J.P. Mynster,*

Til H. Laub *).
Spiellerup, 13de Novbr. 1808.

Kiære Ven!

At jeg herved sender Dig en liden Bog, som jeg har skrevet for et halvt Aar siden, og som i den lange Tiid omsider neppe er bleven trykt, var ikke saa forunderligt, da jeg vistnok gjerne vil, at Du skal læse den, skiøndt dens Interesse er af noget indskrænket Beskaffenhed. Men sagtens sendte jeg Dig ikke en Bog, som Du ventelig allerede har faaet, eller snart faaer i „Minerva“, dersom jeg ikke vilde tage Lejligheden i Agt, for at gjøre Dig nogle Complimenter, som Du paa en Maade har Ret at kræve af mig. Jeg erindrer nemlig meget vel, hvorledes Du tvang mig til at give Dig Haanden paa, at jeg skulde sende Dig nogle Prædikener, og jeg erindrer ligesaa vel, at jeg ikke har holdt mit Løfte. Dog er jeg virkelig temmelig uskyldig; thi jeg gav mig ufortøvet til at giennemlæse en forfærdelig Hob Prædikener, men jeg kunde ingen finde, som jeg kunde beqvemme mig til at lade Dig see i deres nærværende Skikkelse. Materien var altid saa ufuldstændigt og uordentligt behandlet, og Formen ofte saa formløs, at jeg knap gad lade mig selv læse dem, end sige Dig. Imidlertid fik jeg derved atter Lyst og Forsæt at bearbejdes. 53nogle Prædikener, for om mueligt at bringe en liden Samling istand. Jeg fik ogsaa virkelig nogle istand, men var ikke tilfreds dermed — som det overhovedet synes mig en meget vanskelig Sag at skrive enten en Prædiken saaledes, at der kan blive noget Trykt deraf, eller Noget, der skal trykkes, saaledes, at det endnu bliver en Prædiken. Det naturlige Foredrag, som fremkommer, naar man Dagen i Forvejen skriver en Prædiken, som man selv vil holde for sin bekiendte Meenighed, bliver let for meget beregnet paa den Talendes og de Hørendes Personlighed, til at lade sig see blandt et fremmed, læsende Publicum, og hvad der beregnes paa dette, bliver let for fornuftigt og ængsteligt. — Jeg lod altsaa den Sag fare indtil videre, og selv de faa Prædikener, der bleve færdige, ere nu saa ulæselige, at det ikke kunde hjælpe at sende Dig dem, saa gjerne jeg end vilde høre Din Dom derover — og at skrive af er en slem Sag.

Imidlertid var jeg herved bleven foranlediget til at gjøre mig nogle Ideer om den Kunst at prædike klarere. Jeg begyndte at fremsætte dem i et „Sendebrev til H. Laub, Præst i Frørup“, og haabede dermed at udsoene min Brøde; men som jeg kom frem i Arbejdet, mærkede jeg, at der var Adskilligt, jeg maatte have klarere for mig selv, inden jeg kunde fuldføre det. Derfor blev ogsaa dette henlagt. Denne Tagen og Kasten af Arbejder synes ikke meget berømmelig, men har dog virkelig mindst sin Grund i Dovenskab eller Ustadighed, men deri, at der er Meget, hvormed jeg ikke er færdig inden i mig, og som jeg derfor heller ikke kan gjøre færdigt uden for mig, og at jeg ikke er saa viis, som jeg haaber at være, naar jeg kun lever hundrede Aar endnu. — Har Du ikke lært Andet af alt dette, saa har Du dog, som jeg haaber, lært saa Meget, at Du ikke meere — hvis Du ellers har været det — er vreed paa mig, fordi jeg ikke har holdt mit Løfte.

Siællands Gejstlighed har nu det Haab at blive lærdere, end I andre Barbarer. Münter har nemlig fattet en ganske fornuftig Plan om at faae samlet endeel literatere Præster ved Landemodet, som da skulle føre videnskabelige Discourser og læse Afhandlinger. Afhandlingerne selv lover jeg mig ikke Storts. 54af — omendskiøndt jeg selv skal læse en ved næste Landemode — men en saadan aarlig Samling, hvor man dog ikke kan Andet, end tænke lidt paa litteraire Ting, vil dog uden Tvivl have nogle gode Følger.

Klokken er halv tolv, og da jeg har prædiker heele Formiddagen, og skrevet Breve heele Eftermiddagen, er jeg træt. Jeg siger Dig derfor ikke Meere, end at jeg søgte Capellaniet ved Frue Kirke i Kjøbenhavn, hvilket, som Du vel veed, ikke bliver givet bort, og hvilket jeg nok heller ikke havde faaet, da Liebenberg ogsaa søgte det. Min store Broder lever ved det Gamle, og jeg ligesaa, det er: ret vel. Jeg haaber, de Spanske ikke have gjort Dig for meget af det, og fornemmelig haaber jeg, at Din Kone, hvem jeg hilser tusinde Gange, er frisk, og at hun vil tage imod denne Hilsen fra den „ejegode Job“.

Naar Du engang vil lyksaliggjøre mig med et Par Ord fra Din Haand, saa viide Du, at man skriver til mig over Ringsted. Gud befalet!

Din
J. P. Mynster.